

Neljäs adventtisunnuntai

Maria, Herran odottava äiti

Ensimmäisenä adventtina Herra Kristus tulee vanhaa kuninkaallista tapaa noudattaen aasilla ratsastaen Jerusalemiin. Toisen adventin aihe on Kristuksen tuleminen kirkkaudessaan ja kolmannen ”huutavan ääni autiomaassa” eli Johannes Kastaja. Neljännessä adventtisunnuntaista alkaa jouluun valmistautumisen loppuvaihe. Se kutsuu virittäytymään sisäisesti suuren sanoman vastaanottamiseen. Maria, Herran äiti, on siinä meille esikuva. Vapahtajan äidin ja Herran kansan odotus kuuluvat yhteen.

Abraham ja Saara saavat korkeasta iästään huolimatta lupauksen lapsen, Iisakin. Ei siis ihme, että Abrahamkin myhäilee onnellisena, jopa siinä määrin, että hän antaa pojalleen nimeksi Iisak eli ”Hän nauraa” Jumala toimii niin yllätyksellisesti, että se hämmästyttää hurskaimmatkin. Saarakin ihastelee onneaan lausuen: ”Jumala on antanut minulle aiheen iloon ja nauruun, ja jokainen joka kuulee tästä, iloitsee ja nauraa minun kanssani” (1. Moos. 21:6). Sitä ennen hän oli yhdessä miehensä kanssa joutunut pitkään kärsivällisesti odottamaan lupauksen lasta.

Syvältä oli myös Hanna, Samuelin äiti, joutunut etsimään apua hätäänsä. Hän oli vaikeassa puristuksessa lapsettomuutensa ja miehensä Elkanan toisen vaimon, Peninnan, välillä. Peninna oli nöyryyttänyt Hannaa. Saatuaan lapsen Hanna viritti virren, jossa hän iloitsee siitä, että Jumala on katsonut vähäiseen palvelijaansa ja nostanut hänet mitättömyydestä ruhtinasten rinnalle: ”Herra lähettää kuoleman ja antaa elämän, vie alas tuonelaan ja nostaa sieltä. Herra tekee köyhäksi ja antaa rikkauden, painaa maahan alas ja kohottaa. Hän ylentää tomusta mitättömän ja korottaa tuhkasta köyhän, sijoittaa hänet ylhäisten joukkoon ja antaa heille kunniasijan. Maan perustukset ovat Herran, niiden varaan hän on laskenut maan. Hän pitää huolen omiensa askelista, mutta pahat joutuvat pimeyteen. Omin voimin ei yksikään menesty.” (1. Sam. 2: 6-9)

Maria, Herran Jeesuksen äiti, saa enkeliltä tiedon siitä, että hän on synnyttävä ’Korkeimman Pojan’, ja että hänelle Jumala on antava Daavidin, hänen isänsä valtaistuimen ja loputtoman kuninkuuden. Maria suostuu tehtävään ja kiirehtii kertomaan asiasta sukulaiselleen Elisabetille, joka kantaa kohdussaan jo kuudennelle kuukaudella Johannes Kastajaa. Tapaamisen aluksi Marian riemun täyttämä sydän puhkeaa lauluun: hän ylistää Jumalan ylivertaista mahdikkautta ja uskollisuutta antamiaan lupauksiaan kohtaan samalla tavalla kuin jo kauan ennen häntä elänyt Hanna.

Lutherin mukaan Jumala voi katsoa vain alaspäin, koska hänellä ei ole vertaista. Kuta syvemmällä joku

on, sitä paremmin Jumala hänet näkee. Kuta lähempänä ihminen ymmärtää itsessään olevansa mitättömyyttä, tyhjyyttä, ei-mitään, sitä syvemmin hän tietää olevansa riippuvainen Luojustaan, kaiken elämän antajasta. Silloin Jumala tekee hänelle ihmeitä. Näin tapahtui Hannalle, näin tapahtui Elisabetille, ja näin tapahtui varsinkin Marialle, Herran äidille. Tapahtunut ihme täyttää sydämet syvällä ilolla. Maria odottaa lapsensa, Jumalan Pojan, syntymää riemuiten yhdessä Elisabetin kanssa.

Päivittäinen raamatunluku:

Ps. 24: 1-6

Su: Jes. 40: 9-11, Fil. 4: 4-7, Luuk. 1: 46-55

Ma: Hepr. 6: 13-19

Ti: Luuk. 1: 68-75

Ke: Hes. 37: 24-28

To: Matt. 1: 18-21(-25)

Pe: 1. Joh. 1: 1-4

La: Sef. 3: 14-17

Virsirukous:

Maria, Herran äiti, ei nähnyt eteenpäin, Jumalan suurenkutsun hän otti vastaan näin:

Sinua palvelen, ja vaikken tiestä mitään tiedä, saat minne tahdot viedä, ääntäsi kuuntelen.

Maria, Herran äiti, vain köyhä ihminen, sai olla täysi malja Jumalan rakkauden.

Ja seimi loistoton sai olla synnyinsija, kun taivaan hallitsija maan päälle tullut on.

Virsi 52: 1, 2